

Vägledning från Koranen

Källa: Boken *Madarij as-Salikin* av Ibn al-Qayyim *sid. 27-30*

I översättning av: Bilal B.

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Med Hans hjälp söker vi stöd, och ingen kraft eller styrka finns utom genom Gud, den Upphöjde, den Vældige.

All lovprisning tillhör Gud, världarnas Herre. Den goda slutet tillhör de gudsmedvetna, och ingen fiendskap finns utom mot de orättfärdiga. Jag vittnar att det inte finns någon gud utom Gud, ensam utan partner — världarnas Herre, sändebudens Gud, den som upprätthåller himlarna och jorden. Och jag vittnar att Muhammed är Hans tjänare och sändebud, sänd med den klagörande boken som skiljer mellan vägledning och villfarelse, mellan avvikelse och rättledning, mellan tvivel och visshet.

Han sände ned den för att vi ska läsa den med eftertanke, begrunda den med insikt, finna lycka genom dess påminnelser, förstå den på bästa sätt och i dess djupaste betydelser, bekräfta dess sanning och sträva efter att följa dess bud och undvika dess förbud. Genom den får vi del av dess nyttiga kunskap som leder till Gud — likt frukter som plockas från dess träd och visdomens dofter från dess trädgårdar och blommor.

Det är Hans bok som visar vägen till Honom för den som vill känna Honom.

Det är Hans väg som leder den vandrande till Honom. Det är Hans klara ljus genom vilket mörker skingras. Det är Hans givna barmhärtighet genom vilken skapelsen finner ordning. Det är bandet mellan Honom och Hans tjänare när alla andra band brister. Det är den största porten genom vilken man träder in — en port som inte stängs även när alla andra dörrar stängs.

Det är den raka vägen som inte böjs av åsikter. Det är den visa påminnelsen som inte förvrids av begär. Det är den ädla måltiden som de lärda aldrig tröttnar på. Dess underverk tar aldrig slut, dess regn av visdom upphör aldrig, dess verser förbrukas inte, och dess betydelser motsäger inte varandra.

Ju mer insikten fördjupar sig i den, desto mer vägledning och klarhet ger den. Ju mer man hämtar ur dess källa, desto fler källor av visdom öppnas. Den är ljuset som botar blindhet i insikten, läkemedlet som renar bröstet från dess sjukdomar och smärtor, hjärtats liv, själens glädje, hjärtats trädgårdar och den som driver själen mot lyckans land.

Den ropar morgon och kväll: **"O folk! Kom till framgång!"** Trons kallelse ropar från den raka vägens topp: *"O vårt folk! Svara Guds kallelse och tro på Honom — Han förlåter era synder och räddar er från smärtsamt straff."* (al-Ahqaf 31)

Vid Gud — denna kallelse skulle verkligen höras om den bara mötte öron som lyssnar med medvetenhet, och den skulle verkligen vägleda om den bara nådde hjärtan fria från fördärv. Men begärens har stormat över hjärtana och släckt deras lampor. Människors åsikter har fått fäste i dem, stängt deras dörrar och förlorat deras nycklar. Synder har lagt sig som ett täcke över dem, så att Koranens sanningar inte finner någon väg in. Okunnighetens sjukdomar har tagit kontroll över dem, och därför får goda handlingar ingen verkan.

Och vilken märklig syn! Hur kan hjärtan göra sin föda av dessa mänskliga åsikter som varken mättar eller stillar hunger, och samtidigt vägra att ta sin näring från världarnas Herres ord och från Profetens autentiska undervisning? Hur kan de i mörkret av mänskliga tankar lyckas skilja mellan rätt och fel, men inte se detta i det klara ljuset från Koranen och Sunnah?

Och märkligare ändå: Hur kan de urskilja mellan sunda och sjuka åsikter, mellan det som bör accepteras och det som bör avvisas, mellan det starka och det svaga — men samtidigt erkänna sin oförmåga att ta emot

vägledning och kunskap från den vars ord aldrig nås av falskhet, varken framifrån eller bakifrån? Han som garanterar sanningen med fullkomlig tydlighet, och vars sändebud gavs den mest koncentrerade och fulländade uttrycksförmågan?

Nej — vid Gud — detta är en prövning som har förblindat hjärtana från deras väg till rättledning, och förvirrat intellekten från deras mål. I denna prövning växer de unga upp, och i den åldras de gamla.

De som saknar insikt tror att dessa mänskliga teorier är målet som de tävlande bör sträva efter, slutpunkten som de ivriga bör konkurrera om och trängas kring. Men hur långt är inte den svaga stjärnan från solens klara ljus? Hur långt är inte jordens damm från himlens höga stjärnbilder? Hur kan ord vars talare inte har någon garanterad ofelbarhet jämföras med det autentiska ordet från den som är skyddad från fel?

Hur kan uttalanden som högst kan vara tillåtna att följa jämföras med de texter som varje muslim är skyldig att sätta främst, döma med och återvända till vid oenighet? Hur kan åsikter vars upphovsmän själva förbjudit att blint följa dem jämföras med de texter som Gud gjort obligatoriska att vägledas av? Hur kan skolor och traditioner som dör när deras grundare dör jämföras med de texter som består även om himlar och jord försvinner?

Prisad vare Gud! Vad mycket de som vänder sig bort från uppenbarelsens texter har gått miste om — av kunskapens skatter, av hjärtats liv och av insiktens ljus! De nöjde sig med tankar som människors sinnen grävt fram, och splittrade sig i grupper på grund av dem. De förskönade varandras ord i självbedrägeri, och därför övergav de Koranen.

Koranens kännetecken har suddats ut i deras hjärtan — de känner dem inte längre. Dess platser har övergivits — de besöker dem inte längre. Dess fanor har fallit ur deras händer — de lyfter dem inte längre. Dess ljusa stjärnor har försvunnit från deras själar — därför älskar de dem inte längre. Dess sol har förmörkats av deras egna åsikters mörker — därför ser de den inte längre.

De har avsatt uppenbarelsens texter från sanningen och visshetens tron, och angripit dem med falska tolkningar. De behandlar Koranen som en önskad gäst: de möter den på avstånd, stöter bort den och säger: "Du har ingen plats hos oss — och om du måste passera, så bara i förbifarten."

De har gjort Guds ord till något utan auktoritet, som en ledare utan makt.

Den som håller fast vid Koranen och Sunnah betraktas som ytlig, medan den som följer motsägelsefulla mänskliga åsikter anses vara förståndig.

Och när de uppmanas att tro som de troende trodde, säger de: **"Ska vi tro som de enfaldiga tror?"** Men det är de själva som är de enfaldiga — fast de inte vet.

Koranens kännetecken har suddats ut i deras hjärtan, så de känner dem inte längre. Dess platser och lärohus har försvunnit ur deras liv, så de besöker dem inte längre. Dess fanor och tecken har fallit ur deras händer, så de lyfter dem inte längre. Dess ljusa stjärnor har gått ned från deras själs horisonter, och därför älskar de dem inte längre. Dess sol har förmörkats av mörkret från deras egna åsikter och tankar, och därför ser de den inte längre.

De har avsatt uppenbarelsens texter från sanningen och visshetens tron, och skiljt dem från platsen där övertygelsen hör hemma. De har angripit dem med falska tolkningar, och deras arméer av misstolkningar fortsätter att komma — bakhåll efter bakhåll. Koranen kom till dem som en gäst kommer till ett folk utan ädelhet, och de behandlade den inte med den vördnad och respekt den förtjänar. De tog emot den på avstånd, men inte med välkomnande — snarare genom att stöta bort den med händer och bröst. De sade: "Du har ingen plats hos oss — och om du måste passera, så bara i förbifarten."

De gav texterna samma ställning som en symbolisk ledare i vår tid: han har namn och titel, men ingen verklig makt eller auktoritet. Hos dem är den som håller fast vid Koranen och Sunnah bara en "ytlig person", någon som saknar förstånd enligt deras mått. Men den som följer motsägelsefulla åsikter och fallfärdiga tankar — han är den som anses klok och värdig. Och de som följer Koranen och Sunnah, och sätter dess texter framför allt annat, betraktas av dem som okunniga och bristfälliga.

Gud säger: *"När de uppmanas: 'Tro som människorna har trott', säger de: 'Ska vi tro som de enfaldiga tror?' Det är de själva som är enfaldiga — men de vet inte."* (al-Baqarah 13)

Vid Gud — de har berövats vägen till Gud, eftersom de övergav uppenbarelsens metod och försummade dess grundprinciper. De höll fast vid rester utan kärna, och det svek dem just när de litade mest på det. Deras stöd brast för dem när de behövde det som mest.

Och när det som finns i gravarna vänds ut och in, och det som finns i

brösten avslöjas, och varje folk får se vad de verkligen åstadkommit, och sanningen om deras övertygelser blir synlig, och de ställs inför det de själva skickat fram — då kommer det att framträda för dem från Gud det de aldrig räknat med. Och deras händer kommer att falla av förtvivlan när skörden kommer, när de ser frukten av det de själva sådde.

O vilken oerhörd ånger när den som följt falskhet ser sitt slit och sin möda förvandlas till spridda stoftkorn. Och vilken enorm katastrof när hans glänsande förhoppningar visar sig vara tomma illusioner, och hans drömmar avslöjas som bedrägliga fantasier. Vad tror då den människa som i sitt innersta burit på villolära, begär och blind partiskhet inför åsikter — vad tror hon om sin Herre den dag då det fördolda blottas? Och vilken ursäkt återstår för den som kastade bort uppenbarelsens två källor bakom sin rygga, på en dag då inga ursäkter hjälper de orättfärdiga?

Tror den som vänder sig bort från sin Herres bok och Hans Sändebuds väg att han ska räddas genom människors åsikter? Eller att han ska undkomma Guds straff genom mängden av debatter, argument, analogier och intellektuella konstruktioner? Eller genom mystiska antydningar, extatiska uttryck och olika former av fantasier?

Aldrig — vid Gud. Han har tänkt den mest lögnaktiga tanken, och hans själ har lovat honom det mest omöjliga. Räddningen är endast garanterad för den som låter Guds vägledning stå över allt annat, som tar med sig gudsmedvetenhet som proviant, som följer bevisen, som vandrar den raka vägen och håller fast vid uppenbarelsens starka handtag som aldrig brister. Gud är Hörande och Vetande.

Och vidare: Människans fullkomlighet ligger i nyttig kunskap och goda handlingar — det vill säga vägledning och sann religion — och i att hjälpa andra att fullkomna dessa två. Som Gud säger: *"Vid tiden — människan är sannerligen i förlust, utom de som tror, gör goda handlingar, uppmanar till sanningen och uppmanar till tålamod."* Gud svär att alla är förlorare utom den som fullkomnar sin kunskap genom tro, sin praktik genom goda handlingar, och fullkomnar andra genom att råda dem till sanningen och tålamodet.

Sanningen är tro och handling — och de fullbordas endast genom tålamod. Och att råda varandra till dem är en skyldighet som kräver att människan använder sina timmar, ja sina andetag, till att nå de högsta målen och rädda sig från den tydliga förlusten.

Detta sker endast genom att vända sig till Koranen: att förstå den,

begrunda den, utvinna dess skatter, väcka dess gömda rikedomar, ge den sin omsorg och ägna sin strävan åt den. För den är garantin för människans väl i detta liv och nästa, och den som leder henne till vägledningens stig. Sanningen, vägen, de sanna andliga upplevelserna — allt detta hämtas endast från dess ljus och växer endast från dess träd.

Med Guds hjälp ska vi därför belysa detta genom att tala om bokens öppning, Umm al-Qur'an, och om något av det denna sura innehåller av dessa stora mål: dess svar till alla grupper av villolärer, dess beskrivning av de vandrande själarnas stationer, de insiktsfullas nivåer, skillnaden mellan medel och mål, mellan gåvor och förvärvade tillstånd — och att ingen annan sura kan ersätta den eller fylla dess plats. Därför har Gud inte uppenbarat något liknande den — varken i Tora, Evangelium eller Koranen.

Gud är den vars hjälp vi söker, på Honom förlitar vi oss, och ingen kraft eller styrka finns utom genom Gud, den Upphöjde, den Våldige.

KORANEN & SUNNAH

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah - En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah - Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individs Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)